

FRANCOIS VERHELST

LAUREAAT STAAT VAN VERDIENSTE 2009

Toespraak door Hugo De Kimpe
Beheerraadslid sportraad

En de winnaar is....? Ja, wat voor iemand is dat eigenlijk? Een bijzondere persoon voor een club. Deze trofee win je niet zoals een loterij, maar is de erkenning voor een lange periode "zich ten dienste stellen" in een vereniging.

Voor onze laureaat begon dit in Zele rond 1980 als er bij het toenmalige bestuur van de club de vraag gesteld werd om met een nieuwe jeugdafdeling te starten. Zelf was hij reeds langer ingeweken Zelenaar, maar nog steeds lid bij zijn eerste club, daar maakte hij zijn eerste stappen, drafpassen en galopsprongen met de paarden. Zele had reeds in 1976 baanbrekend werk verricht in oost-vlaanderen door als eerste met een bescheiden groepje ponyruiters op de tornooien voor paarden te verschijnen. De volgende jaren werd door het nationale bestuur een structuur voor ponyclubs uitgewerkt. De vraag viel in Zele dus in goede aarde en Francois kon starten. Een aantal ruitertjes uit Moerzeke maakten de overstap en met de eigen kinderen was de trein vertrokken, en nu, na dertig jaar maakt de ponyclub nog een succesvolle reis. De taak van Francois was veelomvattend in het begin: commandant, bestuurslid, secretaris, camionchauffeur, zadelmaker en als het een beetje tegenzat: verpleger. Op één of ander moment was hij bezig in die functies voor deze jonge groep. Bij een afdeling in de kinderschoenen, of in dit geval kinderlaarzen, is er altijd iets dat moet opgelost worden op het laatste moment. Jonge kinderen leren ponyrijden is niet zo eenvoudig. De eerste taak van een begeleider is zien of het kind hier wel klaar voor is. Dit begint altijd met een vertrouwensband te creëren tussen mens en dier. Francois kon op een speelse manier elk kind zijn pony leren zien als zijn vriend. Dat ging niet altijd met ingewikkelde trainingstheorien maar simpelweg met veel geduld. Om de gepaste omkadering te geven heeft hij in de beginjaren de broodnodige cursussen gevolgd die nationaal werden georganiseerd. De provinciale ponykampen waren voor hem echte vakantiedagen, maar wel zeer vermoeiend. Het beste staaltje hiervan hebben we gezien in 1995 toen het kamp in Zele werd georganiseerd tgv het pony en ruitertornooi. Wie erbij was zegt nog altijd: het beste dat we ooit gehad hebben. Dit alles ligt nu wel al wat jaartjes achter ons, zijn kleinkinderen trekken nu aan zijn jas. Het woord organiseren is reeds gevallen. Francois was steeds betrokken als er wat moest in mekaar gestoken worden: tornooien, jumpings, eetfestijn. Een zeer belangrijke realisatie is het oefenterrein aan de Vierwies. De afspraken met de eigenaar en de realisatie hiervan is één van zijn grootste verdiensten. Goede contacten en goede afspraken werden gemaakt. De laatste jaren is Francois niet meer weg te slaan aan de Vierwies. Zijn pensioen geeft hem de gelegenheid nog meer te doen voor de club. Het dagelijks onderhoud van het terrein is een klusje voor hem. "Ik kom hier tot rust" zegt hijzelf. Eenmaal per jaar roept hij alle hens aan dek om de nivelleringswerken en snoeibeurten uit te voeren. Op de wekelijkse oefensessies is hij steeds paraat. Het clubhuis wordt geopend en gesloten door hem en hij zorgt ook dat er in de zomer een verfrissing voor handen is. Tussendoor ook nog de contacten met de bank en we komen aan een lang lijstje taken die door hem gedaan worden. Al deze zaken deden het bestuur éénparig besluiten dat Francois wel degelijk de nominatie verdient voor de Trofee Staat van Verdienste. Ik kom genuanceerd terug tot het begin van deze uiteenzetting Francois Verhelst is een bijzonder man voor LRV Zele. Daarom ook verkoos de beheerraad hem met grote meerderheid voor de Trofee Staat van Verdienste.